మనసులో హరివిల్లు

- వి.ఎస్.

''ఫెంటాస్టిక్..ఎంత బావుందో చూడండి'' స్నిగ్ధ ఆకాశం వైపు చూస్తూ ఆనందంగా అంది.

''నిజమే చాలా బావుంది. ఆకాశం నుండీ, భూమ్మీదకి సప్తవర్ణాల వంతెన వేసినట్టు..ఇట్స్ రియల్లీ ఫెంటాస్టిక్..'' తనూ ఆకాశంవైపు చూస్తూ అనుకున్నాడు మోహన్.

''ఎంత స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయో ఏడురంగులూ..'' చిన్నపిల్లలా సంబరపడుతూ అంది స్నిగ్ధ.

'రైన్ బో' ని చూస్తూ చిన్న పిల్లలా ఆనందిస్తున్న స్నిగ్ధను చూస్తూ నవ్వుకున్నాడు మోహన్.

'' ఇంద్రధనస్సు సృష్టిలో ఓ అద్భుతమైన అందం కదూ..'' రైన్‌బో వైపు నుండీ చూపు మరల్చకుండానే అంది స్నిగ్ధ.

''నాకు తెలిసింది ఒకటే అందం...'' స్నిగ్ధ కళ్ళలోకి అల్లరిగా చూస్తూ అన్నాడు.

స్నిగ్ధ అతని వైపు సీరియస్‌గా చూసింది.

''ఇంత అందమైన దృశ్యాన్ని చూసి ఆనందించకపోతే పోయారు. పైగా డబుల్‌మీనింగ్ డైలాగు లొకటి...'' స్నిగ్ధ చిరుకోపంగా అంది.

''ఆ రైన్‌బో నీకంటే అందంగా ఏం లేదు..'' మోహన్ సిన్సియర్‌గా అన్నాడు. స్నిగ్ధ అతని మాటలు వినిపించుకోలేదు. ఆకాశంలో అందంగా విరిసిన సప్తవర్ణాల సమ్మేళనాన్ని, తన్మయంగా చూస్తోంది. ఏడు రంగుల అందాల్ని తదేకంగా చూసి, చూసి ఏదో స్ఫురించినట్టు చప్పున మోహన్‌వైపు తిరిగింది.

''ఎండా వానల కలయికలో ఇంత అద్భుతమైన ఇంద్రధనస్సు ఉద్భవిస్తుంది. కదా, అలాగే దుఃఖం అంచుల నుండీ ఆనందం ప్రవేశించేటప్పుడు మనసులో విరిసే ఇంద్రధనుస్సు ఎలా వుంటుంది. కష్టం నిష్క్రమించే వేళ, సంతోషం అడుగు పెట్టే క్షణం కూడా ఇంత అందంగా వుంటుందా?'' అడిగింది పెద్ద తత్వవేత్తలా!

మోహన్ క్షణం సేపు ఆమె వైపు అలాగే చూసాడు.

సమాధానం చెప్పలేదు. నవ్వి వూరుకున్నాడు.

• • •

''ఆదివారం తప్పకుండా వచ్చేస్తారు కదూ..'' సూట్‌కేస్ సర్దుకుంటున్న మోహన్‌కి కావలసినవి అందిస్తూ అడిగింది స్నిగ్ధ.

''ఆ...ఆదివారం తెల్లవారక ముందే నీ ఒళ్ళో వుంటాను. సరేనా?'' స్నిగ్ధవైపు చూసి నవ్వుతూ అన్నాడు మోహన్.

''ఒళ్ళో అక్కర్లేదు..ఇంట్లో వుంటే చాలు!'' నవ్వింది స్నిగ్ధ.

''చిత్తం..తమరి ఆజ్ఞ..!'' అంటూ సూట్‌కేస్ వదిలి ఆమె వైపు నడిచాడు.

ఆమె అతనికి అందకుండా పక్కకి తప్పుకుంటూ ''మీకు టైమవుతోంది'' అంది తెచ్చిపెట్టుకున్న కోపంతో!

''అయితే అవని..నీకు దూరంగా నాలుగురోజులు ఎలా వుండాలి స్నిగ్ధా..?'' ఆమెని దగ్గరకి లాక్కుంటూ అన్నాడు మోహన్.

''నాలుగు రోజులే కదా..'' నవ్వుతూ అంది స్నిగ్ధ.

''ఆ..నా ..లు..గు రోజులే. ఎంత తేలిగ్గా చెప్పిందో చూడు. నువ్వు లేందే నాకు నిద్ర పట్టదే..ఎలా మరి?''

తన చుట్టూ బిగుసుకుంటున్న అతని చేతుల్ని [illegible] తంగా విడదీస్తూ, ''టైము చూసుకున్నారా?'' అంది [illegible]

''చూసుకున్నాను లేవోయ్..'' స్నిగ్ధని వదిలి [illegible] కున్నాడు మోహన్.

''వేళకి భోం చేయండి'' గుర్తు చేస్తున్నట్టుగా [illegible]

''జీ..హుజూర్'' అని జేబులు తడుముకుంటూ [illegible] పర్సేదీ- ఆ షర్టు జేబులో ఉన్నట్టుంది చూడు స్నిగ్ధా అన్నాడు.

షర్టు జేబులోంచి పర్సు తీస్తున్న స్నిగ్ధకి కవరొకటి [illegible] బడ్డంతో..పర్సుతోపాటు దాన్నీ బయటకు లాగింది.

''ఏదో కవరు..జేబులో పెట్టుకుని మరచిపోయిన[illegible] న్నారు..'' తనలో తనే అనుకొని, భర్తకివ్వబోతూ...ఒక్క క్షణం ఆగింది. గులాబీ రంగులో ఆకర్షణీయంగా వున్న [illegible] కవరు ఏమిటా అనే ఆసక్తితో తెరచి చూసింది. [illegible] ఉత్తరం! అది మోహన్ చేతివ్రాతే!

''ఎవరికి వ్రాసారు..'' అని ఆశ్చర్యపోతూ కవరు మీద అడ్రస్ చూసింది.

'జ్యోత్స్నారాణి'. 'ఎవరీ జ్యోత్స్నారాణి? ఈ అమ్మాయి గురించి తనకెప్పుడూ చెప్పలేదే' అనుకుంటూ కాగితం మడతలు విప్పింది.

''నా వెన్నెల రాణికి..''

సంబోధన అణువణువునీ వణికించేసింది. మనసునీ, శరీరాన్నీ అలర్ట్ చేసింది. ఏదో అనుమానంతో మొదటి లైను చదివి, ఇక చదవలేక గట్టిగా కళ్ళు మూసుకుంది. కళ్ళు మూసుకున్నా, ఆ అక్షరాలు చెవుల్లో ప్రతిధ్వనిస్తూనే వున్నాయి.

మనసులో ఏదో విస్ఫోటనం!

సూట్‌కేస్ లాక్ చేస్తూ, భార్యని క్రీగంట గమనించాడు మోహన్.

తాళం చెవులు జేబులో వేసుకుంటూ, స్నిగ్ధ దగ్గరకొచ్చి ''అది ఇటివ్వు'' అన్నాడు మృదువుగా.

ఆ కవర్నీ, ఉత్తరాన్నీ ఆమె చేతుల్లోంచి తీసుకొని తన జేబులో పెట్టుకున్నాడు మోహన్!

స్నిగ్ధ కళ్ళు అతన్నే సూటిగా చూస్తున్నాయి. ఆ కళ్ళలో ఆమె మనసు పడుతున్న వ్యధ స్పష్టంగా కనబడుతోంది.

మోహన్ తల వంచుకున్నాడు.

''నాకా అమ్మాయంటే చాలా ఇష్టం'' మెల్లగానే అయినా, నొక్కి చెప్పాడు. అలా ఒక్కోపదం నొక్కి చెప్పడంలోనే తెలుస్తోంది. అతనికి ఆ అమ్మాయిపైన వున్న ఇష్టమూ..ప్రేమ! స్నిగ్ధ రెప్పవాల్చకుండా చూస్తోందతడ్ని.

మోహన్ తిరిగి అన్నాడు..''అలా అని నువ్వంటే ఇష్టంలేదని కాదు. నువ్వు నా ప్రాణం..నిజం చెబుతున్నాను. నన్ను నమ్ము''

స్నిగ్ధ నోరు విప్పలేదు. అలాగే

చూస్తోంది.

''నాకు నువ్వు కావాలి. ఆ అమ్మాయి కావాలి. ఇద్దరిలో ఎవ్వరినీ వదులుకోలేను'' స్నిగ్ధ చూపుల్ని ఎదుర్కోలేనట్టు తలొంచుకుని అన్నాడు మోహన్.

స్నిగ్ధ శిలలా అలాగే నిలబడింది. ఏమీ సమాధానం చెప్పలేదు. షర్టు పట్టుకుని ఇదేమి అని నిలదియ్యలేదు.

అరిచి అల్లరి చేయడం, ఏడ్చి గోల పెట్టడం..స్నిగ్ధ స్వభావం కాదని తెలుసు మోహన్‌కి. ఆమె హుందాతనానికీ, విలక్షణ వ్యక్తిత్వానికి మనసులోనే ముచ్చటపడుతూ...ఆమె దగ్గరగా వచ్చి, కళ్ళలోకి చూస్తూ ''వస్తాను'' అన్నాడు ఒకలాంటి ఆర్ద్రతా భావంతో!

అతను వెళ్ళిపోయాడు. ఆమె రాయిలా చలనం లేకుండా నిలబడిపోయింది.

• • •

అర్ధరాత్రి దాటి చాలా సేపే అయింది. స్నిగ్ధకి నిద్ర రావడం లేదు. అసలు కాలం ఎలా గడుస్తున్నదీ ఆమె గమనించే స్థితిలో లేదు. స్నిగ్ధ మనసులో తుపాను వాతావరణం నెలకొంది. అలల్లాంటి ఆలోచనలు ఒకదాన్నొకటి ఢీకొంటూ అంతరంగంలో అలజడిని సృష్టిస్తున్నాయి.

మోహన్‌కి ఆ అమ్మాయితో ఎప్పుడు పరిచయం అయివుంటుంది? కొత్తగా పరిచయం అయిందా, లేక పాత పరిచయమే ఇంకా కొనసాగుతోందా?

ఇంకో అమ్మాయితో వ్యవహారం సాగిస్తూ, తనతో ఏవీ ఎరగనట్లు, ఏకపత్నీ వ్రతుడిలా ఎలా నటించ గలిగారీయన? ఇన్నాళ్ళూ తనపై చూపించిన ప్రేమంతా నటనేనా?

నో..నటన ఎంత మాత్రం కాదు. అతని ప్రేమలోని నిజాయితీని తను గుర్తించగలదు. కానీ, ప్రేమలో నిజాయితీ వున్నప్పుడు, ఇంకో అమ్మాయితో..అదెలా సాధ్యం?

స్నిగ్ధకి మనసంతా బ్లాంక్ అయిపోయినట్టు..అయోమయంగా వుంది. ఏవీ అర్థం కాకుండా వుంది. పైగా వెళ్తూ వెళ్తూ ఏమన్నాడు? ''నాకు నువ్వు కావాలి...ఆ అమ్మాయి కావాలి. ఇద్దరిలో ఎవరినీ వదులుకోలేను.''

జీవితం పట్ల మోహన్ కున్న కమిట్‌మెంటూ, సిన్సియారిటీ తనకి తెలుసు. అలాంటి మనిషి ఇలా మాట్లాడతాడంటే..ఎలా నమ్మడం? ఇన్ని ప్రిన్సుపుల్స్ వున్న మోహన్‌ని తన వైపు తిప్పుకుందంటే..బహుశః ఆ అమ్మాయి చాలా అందంగా వుండి వుండాలి. ఏదో ప్రత్యేకతని కలిగి వుండాలి.

'నిజమైన ప్రేమ ఏ ఆకర్షణలకీ, ఏ ప్రలోభాలకీ లొంగదు' అని మోహన్ ఏదో సందర్భంలో తనతో అన్నాడు. మరి..ఇప్పుడు..ఇదేమిటో..ఇలా..

మనుషులు ఇంత త్వరగా మారిపోగలరా? ఇద్దరూ కావాలనడం..ఇదేం చిన్న విషయమా? రెండు పడవల మీదా ఒకేసారి ప్రయాణం చేయాలనుకోవడం..అవివేకమే కాదు, ఆత్మవంచన కూడా!

మనుషులు అంతో-ఇంతో ఆత్మవంచన చేసుకోవడం సహజమేమో కానీ, ఒక మగవాడు ఎంత ఫర్‌ఫెక్టుగా ఆత్మవంచన చేసుకోగలడో..ఇప్పుడర్థం అవుతోంది. పెళ్ళయిన ఒక మగవాడు పరాయి స్త్రీపట్ల ఎందుకు..ఎప్పుడు ఆకర్షితుడవుతాడు? ఇంట్లో అశాంతి వల్ల, ప్రేమరాహిత్యం వల్ల, భార్య సహాయ సహకారాలు లేకపోవడం వల్ల, అవగాహన లోపం

ఓపిగ్గా...

''మీ ఇంట్లో ఏపనీ చేయక ఊర్కినే చేతులు కట్టుకుని నిలబడినోడికి మిగతా అందరి నౌకర్లకంటే ఎక్కువ జీతం ఇస్తున్నా వట! ఎందుకని?''

''మా ఆవిడ చదివే కవితల్ని ఓపిగ్గా వింటున్నా డని...''

కల

''చీమ చిటుక్కుమంటే నిద్ర లేచిపోతుందంటు న్నావు మీ ఆవిడ. మరైతే రాత్రి మీ ఇంట్లో దొంగలు పడి దోచుకుపోతున్నా మీ ఆవిడ్కి మెలకువ రాలేదా?''

''రోజా కలలుకనే మా ఆవిడ రాత్రి జరుగుతున్న సీన్ను చూస్తూ కలను కుందట మరి.''

- తమ్మిశెట్టి భుజంగరావు (పాలకొల్లు)

పర్వాలేదు

సుజాత కాలేజికి వెళ్తోంది. ఆమె వెనక ఒక రోమియో ఈలపాట పాడుకుంటూ ఫాలో చేయసాగాడు. అది గమనించిన సుజాత, ''ఏయ్! ఒళ్ళెలా ఉంది. వెనక మా అమ్మ వస్తోంది తెల్సా?'' కోపంగా అంది.

దానికా రోమియో, ''ఫర్వాలేదు, మీ అమ్మ వెనక మా నాన్నొస్తున్నాడులే'' నింపాదిగా అన్నాడు.

అందుకే

రైల్వేస్టేషనుకొచ్చి రెండుగంటలైనా తను వెళ్ళే రైలు రావటంలేదు. విసుగెత్తి స్టేషను మాస్టరు దగ్గరికొచ్చి అడిగాడు అప్పారావు.

''అందుకేగదయ్యా! లక్షలు వెచ్చించి ప్రయాణీకుల కోసం వెయిటింగ్ రూములు కట్టించింది'' నింపాదిగా సమాధానమిచ్చాడు స్టేషను మాస్టరు.

- శేఖర్‌బాబు.ఐ. (మంచిర్యాల)

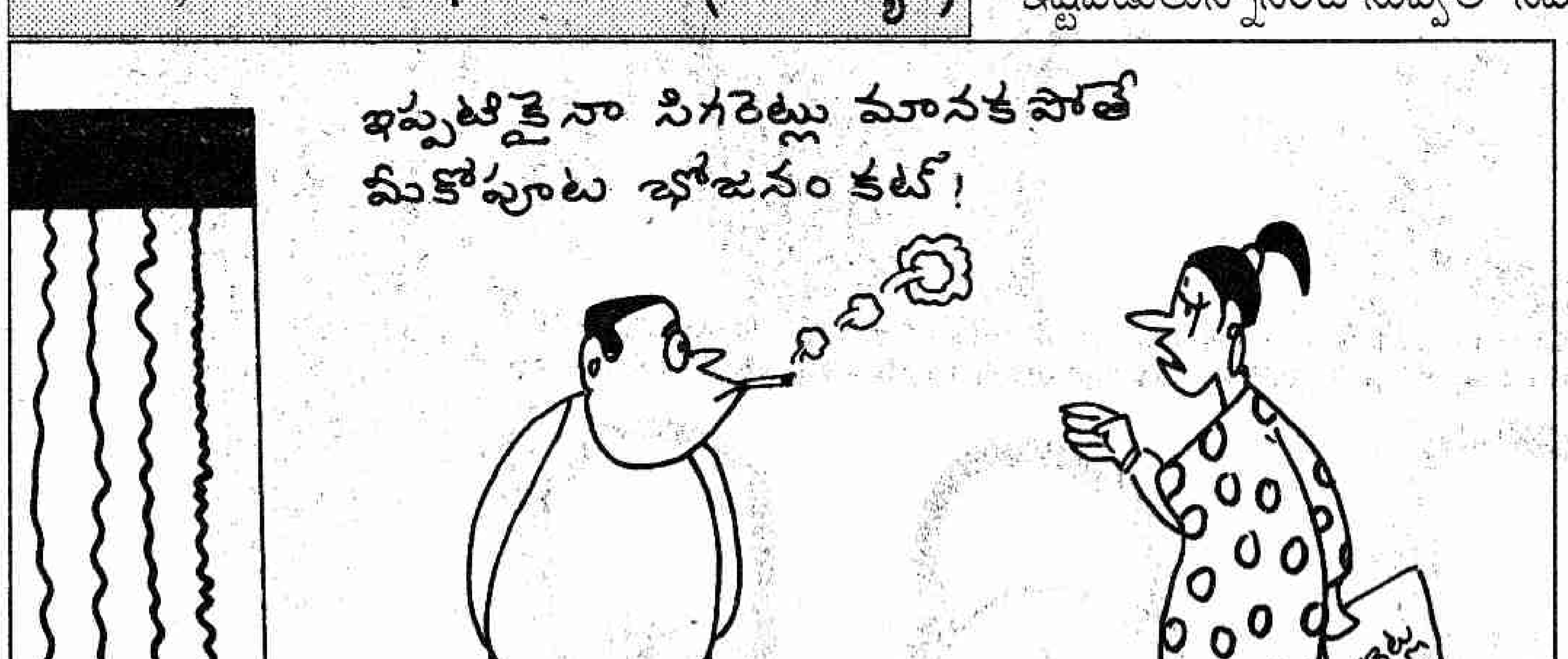

చడం వల్ల.. అనుకుంటే, ఇతనికి ఆ సమస్యలేవీ లేవే..!

మరి..? ఇంకేమై వుంటుంది కారణం?

మగవాడి నైజమే అంత..అనుకోవాలా? ఇన్ని మనో విశ్లేషణలు తరచి చూసి..ఇన్ని పుస్తకాలు చదివి..భర్త మనసు తనకి అర్థం కాలేదంటే...లోపం తనలోనే వుందేమో! ఇప్పుడేం చేయాలి? భర్తమనసులో మరో అమ్మాయికి చోటుందని తెలిసాక..ఇది వరకటిలా హాయిగా కాపురం చేయడం సాధ్యమవుతుందా?

ఆలోచనలతో తల పగిలిపోతున్నట్టుగా వుంది స్నిగ్ధకి. మంచం మీద అసహనంగా అటూ ఇటూ దొర్లుతూనే వుంది. ''ట్రింగ్.... ట్రింగ్..!''

ఫోన్ మ్రోగడంతో..దానివైపు మరింత అసహనంగా చూసింది..ఆ కాస్త శబ్దాన్ని కూడా భరించలేనట్టు!

పక్కకి తిరిగి టైము చూసింది. ఆరు గంటలు కావస్తోంది. ''మైగాడ్! తెల్లవారిపోయింది. తను గమనించనే లేదు..'' గదంతా పరుచున్న లేత వెలుగును చూస్తూ అనుకుంది స్నిగ్ధ. ఫోను మ్రోగుతూనే వుంది. తప్పదను కుంటూ విసుగ్గ ఫోన్ లిఫ్ట్ చేసింది స్నిగ్ధ. ''హలో..'' అంది నిరాసక్తంగా!

''స్నిగ్ధా..!'' అవతలి నుండీ ఆర్ద్రంగా వినిపించింది.

చప్పున లేచి కూర్చుని, రిసీవర్‌ని మరింత గట్టిగా పట్టుకుంది.

''స్నిగ్ధా'' లాలనగా పిలిచాడు.

''.....''

''మాట్లాడవేం?..కోపమొచ్చిందా?''

స్నిగ్ధ మాట్లాడలేదు.

''ఏం చేస్తున్నావు?'' తిరిగి ప్రశ్నించాడు.

''.....''

''మాట్లాడవా నాతో?'' మోహన్ కంఠంలో అభ్యర్థన!

స్నిగ్ధ వేళ్ళు రిసీవర్ చుట్టూ గట్టిగా బిగుసుకున్నాయి. అతికష్టం మీద దుఃఖాన్ని అణచుకుంది. ''అక్కడ నీ పరిస్థితి ఊహించగలను. వచ్చేటప్పుడు నేనక్కడ పేల్చిన 'బాంబు'కి నీ మనసెంత గాయపడి వుంటుందో.. నాకు తెలుసు వింటున్నావా నేను చెప్పేది?''

''ఊ....'' అతి కష్టంమ్మీద పలికింది స్నిగ్ధ.

''సారీ రా బంగారూ! నువ్వడిగిన ఒక ప్రశ్నకి జవాబుగా..నేనీవిధంగా సమాధానం చెప్పాల్సి వచ్చింది..''

''ప్రశ్నా? ఏవిటది?'' స్నిగ్ధ చటుక్కున నోరువిప్పింది.

అవతల నుండీ నవ్వు వినిపించింది.

''పిచ్చిమొద్దూ! ముందిది చెప్పు. నేనింకో అమ్మాయిని ఇష్టపడుతున్నానంటే నువ్వెలా నమ్మగలిగావు! నన్ను కట్టిపడేసింది నీ దేహ సౌం దర్యం కాదు.. మానసిక సౌందర్యం. ఇన్నేళ్ళూ.. ఇంత మంది మధ్య తిరుగుతున్నా, ఏ స్త్రీ కూడా నా మనసు కదిలించ లేదంటే..ఏ స్త్రీ సమక్షంలోనూ నా మనసు చలించలేదంటే, నీ ప్రభావం నా పైన ఎంత వుందో గమనించావా? ఒక స్త్రీగా..ఒక భార్యగా ఇది నీ గెలుపు కూడా! ఇంటికి వస్తే చాలు ఏదో హాయి..వెన్నెల మైదానంలో హాయిగా విహరిస్తున్నట్టు..ఈ అనుభూతి ప్రతీ స్త్రీ సన్నిధిలోనూ దొరికేది కాదు..!''

స్నిగ్ధ మంచం మీద వెనక్కి వాలి, రిసీవర్‌ని చెవి దగ్గరగా పెట్టుకుని వింటూంది.

''వింటున్నావా? చాలామంది ఆడవాళ్ళకి తెలీదు ఇంటిని స్వర్గంలా ఎలా మలచుకోవచ్చో..నీ స్నిగ్ధత్వం. ముగ్ధత్వం లాలిత్యం..అనుక్షణం నన్ను మురిపిస్తుంటే. నేనింకో అమ్మాయి కోసం వెంపర్లాడ గలనా? కనీసం కలలోనైనా..నెవ్వర్!''

స్నిగ్ధకి విషయం అర్థం కావడం లేదు కానీ, అతని మాటల్లోని నిజాయితీని, ప్రేమనీ గుర్తించింది.

''మొన్నొకరోజు 'రైన్‌బో'ని చూస్తూ చిన్నపిల్లలా ఆనందించావు. వున్నట్టుండి ఒక ప్రశ్నవేసావు గుర్తుందా?''

స్నిగ్ధకి గుర్తులేదు. అతని మాటలు వింటూనే ఆలోచనలో పడింది.

''దుఃఖం అంచుల నుండీ ఆనందం ప్రవేశించేటప్పుడు మనసులో విరిసే ఇంద్రధనుస్సు ఎలా వుంటుంది..అని ఓ ఫిలాసఫర్‌లా అడిగావు..''

స్నిగ్ధకి గుర్తొచ్చింది.

''నేనారోజు నీ ప్రశ్నకి సమాధానం చెప్పలేదు. నవ్వి వూరుకున్నాను. ఆనాటి నీ ప్రశ్నకి నా సమాధానం ఇదే! అర్థమైందా? బాధ-ఆనందాల మేళవింపులో వచ్చే ఇంద్రధనుస్సు ఇదిగో...అచ్చం ఇలాగే వుంటుంది. కావాలంటే ఒకసారి అద్దంలో చూసుకో. నీ మనసులో విరిసిన 'రైన్‌బో' నీ కళ్ళలోనే దర్శనమిస్తుంది..''

విషయం అర్థమైన స్నిగ్ధకి ఆనందంతోపాటు కోపమూ వచ్చింది. 'మరీ ఇంత ప్రాక్టికల్ జోకా?' అనుకుంది కోపంగా.

''మాట్లాడవేం స్నిగ్ధా? ఇంకా కోపం పోలేదా?'' అడిగాడు మోహన్.

''......''

''రాత్రంతా ఏడిపించినందుకు అంత తేలిగ్గా పోదంటావా? సరే..నేనొచ్చి బ్రతిమాలుకుంటానులే, శ్రీకృష్ణుడు సత్యభామని బ్రతిమాలుకున్న లెవెలో! ఓ..కె..నా?''

''....''

''ఎలావుంది..మనసులో విరిసిన హరివిల్లు?''

''నేను చెప్పను..'' మూతి బిగిస్తూ అంది స్నిగ్ధ.

''చెప్పద్దులే..రేపు వచ్చి నేనే చూస్తాను'' అల్లరిగా అన్నాడు మోహన్. ''ఏం చూడక్కర్లేదు. నేను చూపించను..'' ఉడుక్కుంటూ అంది.

''నువ్వు చూపించేదేవిటోయ్..? నేనే చూస్తాను''

''మీతో అసలు మాట్లాడను''

''పోనీ నేనే మాట్లాడతాను''

''నేను వినను''

''వింటూనే వున్నావుగా..'' అవతలినుండీ మోహన్ నవ్వు. స్నిగ్ధ రపీమని ఫోను పెట్టేసింది.

ఒక్కసారిగా ఆమె మనసు..మబ్బులు వీడిన నిర్మలాకాశంలా ప్రకాశించింది. గుండెలో విరిసిన ఇంద్రధనుస్సుని కళ్ళనిండుగా చూసుకోడానికా అన్నట్టు.. గాఢంగా కళ్ళు మూసుకుంది!

★